

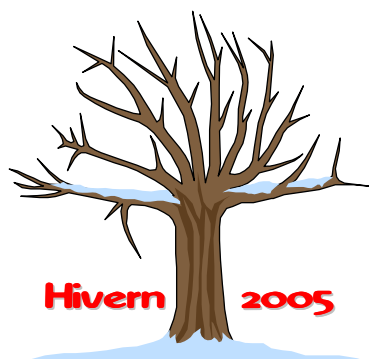

Modèlics i *modelicons...*

Febrer 2005

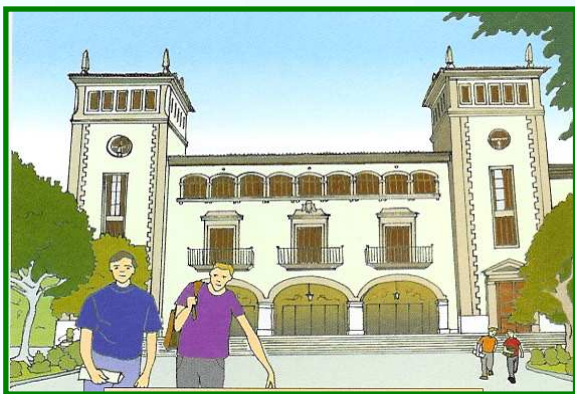
Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 7

Gener 2005

Modèlics

i
modelicons...

Febrer 2005

Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 7

Per a començar...

Tres porfessors, tres Llorenços

per Joan Darder i Brotat

Quan ingressàrem al Seminari Nou els calendaris mostraven l'octubre de 1954. Amb deu anys d'edat, no podia ni imaginar el que m'esperava. Era un món nou, quadriculat, tot estava pensat perquè, sense sortir de Son Gibert, la vida sencera (estudi i jocs, descans, pregària, manutenció...) d'aquells nins i al·lots avançàs fins arribar al presbiterat. Les vacances ens tornaven al redol original: poble o ciutat, família, amics, aficions, però de cada vegada més d'enfora.

No vull filosofar sobre tot el que va significar el Seminari dins la nostra vida, només aturar-me sobre alguns professors. Fins llavors, a l'escola pública de Son Espanyolet, cada curs teníem un mestre que ens ensenyava totes les assignatures. A partir del Seminari, cada any teníem un grapat de

professors, un per assignatura. Encara que tots vestien igual, duien sotana, cada un era ben distint de l'altre. A l'hora de fer un repàs de tots els professors, em qued amb tres que, per a mi, varen ser els més significatius, els millors. I són curiosament tres Llorenços que entraren amb aquest orde dins la meua vida i estudis: don Llorenç Escalas, don Llorenç Pérez i don Llorenç Tous.

No són els únics que marcaren positivament la meua vida. No vull ser injust amb cap. N'hi hagué bastants més que em feren molt de bé, que no passaren de bades: don Antoni Esteva, don Guillem Fiol, don Pere Xamena, don Bartomeu Quetglas, don Sebastià Garcías, el P. Gaspar Munar...

De forma molt elemental, però intuïtiva, diria que els millors professors eren els que valien més que el llibre de text, que ens ensenyaven més - i fins i tot, millor- que el que estava escrit en el text de l'assignatura. La

seua actitud a la classe aprofundia i relacionava la matèria ensenyada tenint en compte la persona, el món, la ciència, la vida i la fe.

Don Llorenç Escalas

Era baixet, la seva cara, sobretot els llavis eren morats. Patia del cor, moriria d'una fallida del seu cor que va ocórrer a les Germanes de la Caritat de Son Roca mentre confessava. Pulcre de cap a peus sense afectació. Ordenat. A tercer de llatí jo tenia 12-13 anys i sentia com aquell professor ens estimava i ens respectava, mirava pel nostre present i el nostre futur. Volia ajudar a la construcció de persones ensenyant llatí. Un llatí que ens faria més humans, amb més humanitat i més humanitats. Encara el record

amb aquells axiomes llatins tan assenyats i que no acabam d'aplicar del tot: "Teoria sine praxi est currus sine axi", "verba volant, exempla trahunt"...

Però hi ha un fet que especialment el me recorda com un "mestre" que mantenia la nostra atenció sense crits ni renyades. Corregia la "composició" d'un de nosaltres amb veu alta, tots escoltàvem amb atenció perquè teníem l'oportunitat d'anar corregint la nostra composició al mateix temps que la del company escollit. Així anàvem millorant la nostra feina al llarg de la classe. I al final la nota era la suma de la nostra feina en dos moments: durant l'estudi i durant la classe.

Això suposava més feina per a ell i més possibilitats de millora per a nosaltres. Tot al contrari del què havíem passat a segon de llatí, on solament se'ns qualificaven les "repentines".

Don Llorenç Pérez

La història, tant la Universal com la de l'Església, de la mà de don Llorenç Pérez era una aventura emocionant. Almanco ho va ser per a mi. Es veia que ell hi estava aficat i m'hi embolicà a mi. Una imatge exterior molt distinta del sr. Escalas: alt, esblanqueït, descuidat amb la sotana, els cabells i les sabates; amb uns ulls que tant podien estar cansats com no haver-se rentat aquell matí, amb unes ulleres de molt d'augment. Un home bo com el pa. També ingenu. En Jaume Sancho el desorientava amb "la pasarela" de les diapositives a les classes de Belles Arts. Tenia por d'escandalitzar-nos amb els pecats dels eclesiàstics al llarg de la història. Quantes vegades ens digué "Muchachos!", com don Bartomeu Quetglas, quan ens feiem pesats! Entregat apassionadament a la història de l'Església i, ja secularitzat, donà moltes proves d'un amor gran a aquesta Església, a la qual no servia ja com a prevere, però sí amb una bondat de cor excepcional que cercava la veritat dels fets. A ell i al P. Munar els vaig fer infinitat de preguntes que els dos contestaven amb gran paciència i interès. Un principi que ens repetia amb freqüència m'ha ajudat a desxifrar i entendre la història i el dret: "Distingue tempora et concordabis iura". No podem examinar amb les mateixes ulleres fets i lleis del segle III, X, XVI o XXI, com no usaven els mateixos coberts i vaixelles els reis i pagesos del segle X o de la primera part del segle XX. Ens va dirigir un treball de certamen "científico-literario", fet per en Joan Parets, en Mateu Ramis i jo mateix: "Índice geográfico, de

materias y onomástico del Boletín Oficial del Obispado de Mallorca, 1861-1960". La meva part, l'onomàstic, es conserva a l'Arxiu diocesà. Va ser una bona ocasió per tractar més de prop a "don Lorenzo" que, encara que fos Pérez Martínez, deia qualque castellanada que dissimulava els llinatges forasters.

Don Llorenç Tous

Començarem tots a dir-li don Llorenç Tous (tenia 28 anys quan ja era canonge i professor nostre) i tots hem acabat dient-li en Llorenç Tous (ara ja ha passat dels 70). És ver que eren altres temps i que nosaltres hem crescut; però també mostra una evolució en ell mateix. Venia de Roma i Terra Santa i això rascava aleshores el mite de l'inefable. Ens feia dibuixar mapes de Palestina i dels viatges de sant Pau, ens parlava de la inerrància de la Bíblia i dels estudis de protestants, amb més respecte del que mai havíem vist. Feu populars les "fòlies" que eren folis escrits. Creia i estimava el que duia entre mans. Sembrava inquietuds i preguntes saludables. Era exigent. Feia apostolat: "Cristo en Casa" i Cursets de Cristiandad.

Algunes preguntes i inquietuds que deixà dins mi trobaren resposta a la Universitat de Comillas amb un Escripturista genial, el P. José Alonso Díaz, jesuïta posseït d'un franciscanisme i una bondat inclassificable que ens ensenyà a llegir la Bíblia i aprendre d'ella des d'una crítica saludable. Va ser per a mi un complement ideal a Llorenç Tous. Després, essent jo rector de Sant Sebastià, em vaig retrobar amb Llorenç Tous ben aficat ja dins el camp de la marginació, ajudant els drogoaddictes en el Jonquet, acompanyat per sa mare. Ara compartim més de prop a la Seu. Continua amb la seva obertura als qui es troben al marge de la societat, servint la Seu i sa mare que ja corre cap els 100 anys.

He parlat de tres professors del nostre Seminari que m'han marcat per a bé. No vull desqualificar ningú ni imposar ningú. Parl només de la meva experiència agraïda.

Joan Darder i Brotat

Palma, Gener 2005.

Cronicó

S. Salom

Reunió de condeixebles

(Parròquia de Santa Maria la Major, d'Inca, 27/12/04)

Ens trobàrem, com estava prèviament anunciat i avisat, en el Centre parroquial de Santa Maria la Major d'Inca, d'on n'és el cap i pastor en Tomeu Fons.

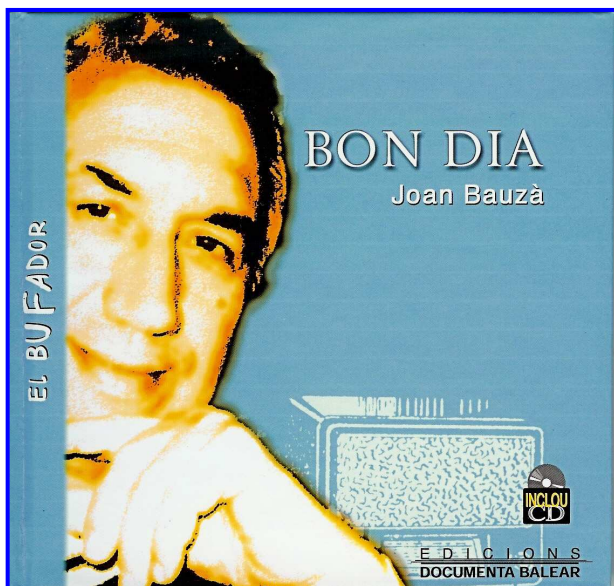
A partir de les 8 del vespre s'hi començaren a reunir els primers i a poc a poc anaren compareixent els altres. Si no en deix cap ni n'afegesc cap (i que em perdoni l'al·ludit, si ho faig), els presents fórem els següents: Amengual, Bauçà, Bennàsser, Bestard, Fons, Fuster, Gual, Mateu, Parets, Ramon, Rossinyol, Salom, Sancho, Tauler, Umbert.

Asseguts amb peus davall taula i menjant un poc de coca o de trampó, anàrem tractant sense ordre ni concert dels diversos temes que ens veien al cap: de la salut dels qui havien estat malalts, de les situacions personals dels qui passen alguna dificultat, de la presentació del recent llibre d'en Joan Bauçà, de les activitats de la Schola Cantorum i del grup de gregorià, de les publicacions de documentació musical de l'eminent Parets, de la situació actual de la nostra diòcesi i de com anam catalogant el nostre bisbe, etc.

Una novetat va ser que alguns dugueren els seus àlbums de fotos del Seminari per a passar-los a en Sancho i així tenguérem l'ocasió de fullejar-los i comentar alguns episodis de les nostres joventuts.

En Jaume Sancho, que va rebre lloances unànimes per la seva dedicació a la revista "Modèlics i modelicons", va insistir en la necessària col·laboració de tots per enviar-li escrits, sobre els temes que lliurement vulguem.

I abans de partir fixàrem una data per a la pròxima reunió, que si no es diu una altra cosa, serà el dilluns dia 27 de juny, a partir de les 21h, a la rectoria d'Els Dolors de Manacor.

Quants de Bons dies !

Un llibre de
JOAN BAUZÀ

*El passat dia 21 de Desembre, a les 6 de l'horabaixa i a la Casa de Cultura de Palma, es va fer la presentació del llibre **BON DIA** del nostre amic Joan Bauzà.*

La sala estava ben plena de gent - cosa ja de per sí remarcable en un acte de presentació d'un llibre on solen acudir-hi normalment un nombre molt reduït de persones, la majoria d'elles compromisos o amistats de l'autor - i va resultar un acte molt plaent.

Presidia la taula la Consellera de Cultura del Govern Balear i feren la presentació del llibre, entre altres, el Director de la COPE de Palma; el Sr. Felip Munar, director de la col·lecció EL BUFADOR del que en forma ja part aquest llibre, i el nostre amic Teodor Suau que feu una presentació molt simpàtica i alhora molt instructiva.

El llibre BON DIA és un aplec de més de 400 petites converses de les que cada dia a les 6'57 de la matinada en Joan, a través de la ràdio, dóna el BON DIA a la gent: Són petites converses, d'uns dos minuts curts, que amb un llenguatge planer i alhora profund fan entrar el dia amb una reflexió impactant i espaviladora.

Malgrat les converses en sí no pretenen establir cap eix temàtic organitzat - més tost, cerquen sempre la diversitat temàtica - l'Editor les ha

organitzades entorn a sis eixos temàtics o conceptuals que semblen ben encertats:

- *Impressions*
- *Commemoracions*
- *La terra i la gent*
- *Etimologies*
- *M'ha passat a mi*
- *Reflexions religioses*

No puc estar-me de transcriure'n alguna perquè els que no el podeu escoltar vos fessèu una idea de com són totes les demás:

CASAR-SE AMB TRES

Tenia experiència de casat, el matrimoni seu ja havia sobrepassat les noces d'argent. Un dia li demanaren que ens parlàs de la seva experiència de parella. Em sorprengué molt una de les coses que digué: “No ens casam amb una persona, ens casam amb tres”. Em pensava que a partir d'aquella afirmació, es mostraria partidari de la poligàmia. No va ser així. Ho explicà de la següent manera: ens casam, en primer lloc, amb aquella persona que creiem que és; ens casam, en segon lloc, amb aquella que realment és; i, en tercer lloc, ens casam amb aquella en la qual es convertirà com a resultat d'haver-se casat amb mi”. Això digué. I és per donar-li un parell de voltes. El fet és que et cases amb una superpersona i vius casada amb una persona.. Els anys van passant i un es va adaptant a l'altre i els dos es van adaptant a la unió comú del seu propi matrimoni. Si les coses són així, convé treure ràpidament una conclusió: No es tracta de casar-se un pic per a tota la vida, es tracta, a més, d'anar casant-se cada dia de bell nou. Si la parella s'ha de mantenir, si el que es vol és precisament formar una parella estable, el que no es pot pretendre és viure de rendes i sols estar casat amb la persona amb la qual ahir estaves casat. És necessari també casar-se amb la persona que avui matí s'ha aixecat del llit, amb la que, malgrat posseir el mateix nom, d'alguna manera és distinta d'aquella de la setmana passada. Si n'Ortega i Gasset tenia raó dient: “El hombre no es, sino que va siendo”, igual o més raó toca tenir l'afirmació: “La parella no és, va essent”.

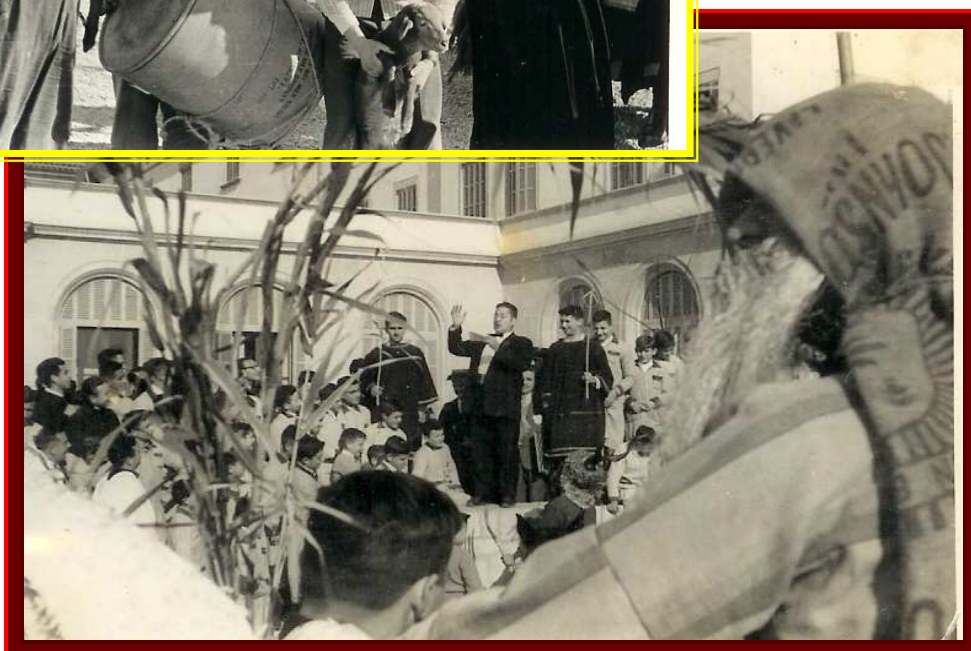

(ÀLBUM COL·LECTIU)

Dels nostres arxius...

Sant

Antoni

Amb el cor en la mà ...

13 anys en unes hores...

per Antoni Bennassar i Cirer

Això foren aquelles hores a Son Gibert el dia 14 d'Octubre: un caramull de vivències enganxades a uns records molt vius.

Sembla mentida que 50 anys no hagin pogut empolsar tants de sentiments i emocions.

Em vaig adonar que aquella casa gran era una llar molt estimada. Inclús vaig valorar coses que quan hi era no havia descobert, al manco conscientment: com la solidesa de la construcció i la bellesa dels patis.

Les vivències aquella nit estaven mesclades de sentiments contradictoris, però emergint sempre els sentiments de satisfacció de poder contactar amb una fase important de la meva vida.

Un moment especial fou l'entrada a la capella, a aquell espai peculiar de tantes decisions i il·lusions. Però aquí també vaig sentir pena per l'estat del sòtil, on hi vaig descobrir goteres... Em va fer ràbia que la "meva capella" fos tan mal conservada. I la capelleta del rector: Què hi feien allà dintre aquelles talles? On era el retaule?

Les cançons estaven molt adaptades al moment. Vaig recordar que quan cantàvem "...que ja amb la mà tocam el cim..", jo sempre comptava els anys que em faltaven per a ser ordenat. Ara, en canvi, ja compt els anys que em resten per a la jubilació...És veritat que el temps no perdona però és ben cert que et deixa sensacions molt interessants.

La visita al dormitori fou decebedora. Ja no queda res d'aquell lloc: ni dels armaris que guardaven els nostres "baveros", ni dels pilots que ens vigilaven mentre dormíem, ni del finestró del prefecte pel qual ens podia controlar... Ja no existeix l'espai quasi sagrat on nosaltres hi guardàvem un silenci sepulcral. Tot s'havia convertit en classes.

*L'escenari d'una part de la nostra vida s'ha esfumat...
Vaig experimentar un sentiment de pèrdua.*

La capella del Seminari menor sí que em produí satisfacció perquè mantenia algunes coses d'abans: el salomó central, encara que li faltàs el penjaroll en forma de creu, les portes del confessional i la sagristia, els arcs amb els corresponents adornaments, etc.

També em va satisfer l'enfonyall dels despatxos de Don Miquel Moncades i Don Gillem Payeras. Això estava ben igual.

La cuina també estava com abans. Mentre l'estàvem visitant em vaig recordar d'aquelles tasses d'alumini amb les quals beviem la llet. Vaig preguntar a la cuinera si en quedaven, però ella ja no en va saber res.

Sopàrem al menjador del Seminari Major, però estava molt canviat. Havia tornat petit, i...on era la imatge de Sant Pere que sempre presidí els àpats amb aquella expressió tan emblemàtica del qui diu." Senyor, ja n'hi ha prou de mongetes". Jo me'n vaig anar amb l'endarrer de veure aquell quadre.

També vull dir que m'hagués agradat que ens haguessin donat mongetes blanques i "puros de croqueta" com els que feia Sor Amada, i que eren tan bons.

I un capítol apart fou la trobada amb els companys que feia quasi 49 anys que no havia tornat a veure, i la gran alegria d'experimentar que, malgrat els anys que sempre deixen seqüeles, els reconeixia i alguns d'ells em reconegueren a mi.

N'Andreu Bonet Burguera, al costat del qual m'hi vaig seure durant 4 anys, ajudant-nos quan el Sr. Esteva o algun altre professor empipador ens volia importunar amb les maneres que acostumaven a utilitzar els professors en aquella època.

En Paco Romero, amb aquell posat silenciós i fugitiu que encara conserva, però sempre amb la mateixa bondat fora de mida.

És veritat que vaig sentir l'absència d'altres companys com en Guillem Ramon, en Pere Rebassa, que era un especialista en aeronàutica, en Genovard, que crec que es va fer guàrdia civil, en Riera de Montuïri, i d'una forma especial, en Miquel Nigorra, l'amistat del qual poguérem fruit tants d'anys.

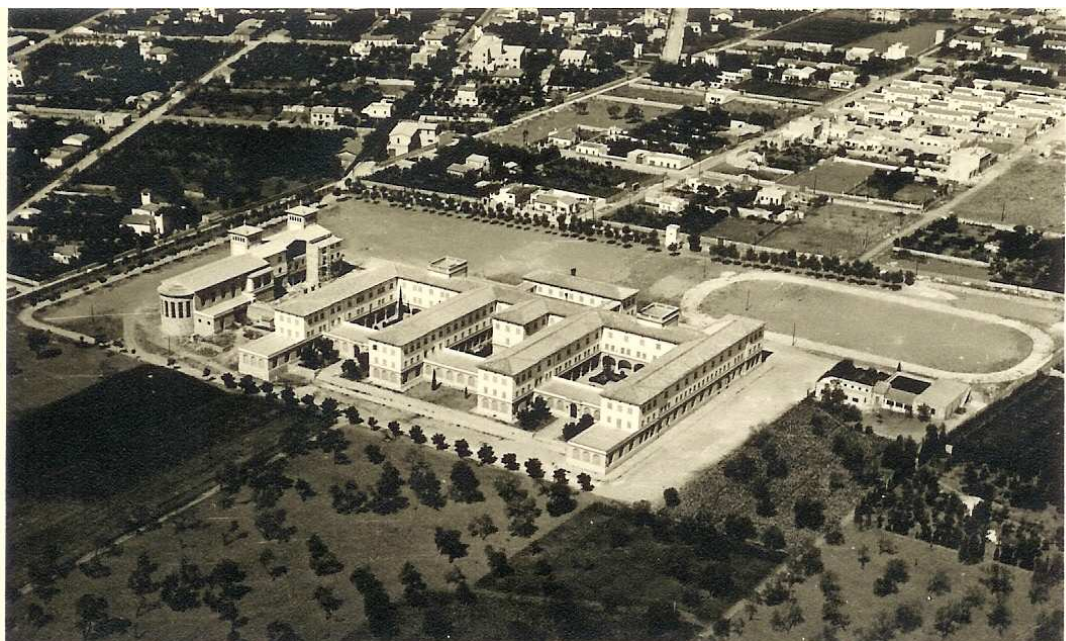
L'absència necessària dels nostres educadors Miquel Moncades, Guillem Fiol, Pep Sacanell i altres em parlen ben a les clares de la fugacitat i impermanència de la vida.

Va ser molt interessant l'últim acte, en el que expressàrem breument el nostre currículum, moment en el que alguns companys digueren que aquells anys havien marcat una direcció dins la seva vida, i que ningú se'n penedia d'haver estat en el Seminari.

Jo des d'aquí vull agrair a en Joan Puigròs i a Llorenç Sastre que tan amablement ens varen acompanyar en aquell dia, el fet que en un moment determinat de la nostra vida ocupassin un lloc important en la nostra formació primerenca.

A mi m'agradaria que aquesta experiència se repetís i que hi poguessin assistir més companys, amb un sopar de mongetes blanques i molt d'oli..., si és possible.

Toni Bennasar

Segon CD de l'Schola Cantorum de Mallorca

Messa da *Requiem* de Lorenzo Perosi i altres composicions

El passat 27 d'octubre a la parròquia de Sant Miquel de Palma, l'Schola Cantorum de Mallorca presentà el seu segon CD, sota el títol “**Messa da Requiem de Lorenzo Perosi**” – **Lacrimarum musica**.

Coneguda per tots i cantada per la majoria al nostre temps de Seminari, l'Schola contribueix d'aquesta manera a posar vida i veu a una joia de la música sacra. L'Schola, a diferència d'altres versions més operístiques que conec, ha aconseguit una interpretació plena de sentiment melangiós i nostàlgic.

Lorenzo Perosi (1872-1956) va ser mestre de capella de la Basílica de Sant Marc de Venècia i anys després ho fou de la Capella Sixtina de Roma. La música de Lorenzo

Perosi està molt arrelada a Mallorca, on la majoria de corals parroquials incorporaren al seu repertori composicions d'aquest autor, entre les que cal destacar, les dues misses “Pontificalis” i també la “Missa de Rèquiem”. D'aquesta hi ha constància escrita que va ser interpretada a Sa Pobla el llunyà any 1915.

La transposició musical del text de la litúrgia de difunts que Perosi du a terme és senzillament admirable. Utilitza els mínims elements vocals i d'acompanyament organístic amb mestratge tal que hi ha moments en què esgarrafa l'ànima de l'oient portant-lo al llindar de l'emoció estètica i religiosa.

Des de la primera nota que anuncia el “Rèquiem” de l'introit fins al tancament final del “Libera me, Domine”, que acaba amb uns “kyries” salmodiats greus i profunds, la melodia gregoriana de la missa de difunts vertebrà tota la peça. Tot i la seva simplicitat, la música de Perosi s'enlaira a les més altes regions amb melodies de registre totalment romàntic.

Al CD també hi trobam un “**Magnificat**” a 2 veus greus i orgue, que mostra l'habilitat de Lorenzo Perosi per combinar solos i corals, com fa també un altre compositor italià, Bonaventura Somma, a l’”**Ave Maria**” a 4 veus mixtes i orgue. La seva audició ens

transporta als matins de festa grossa quan la música sonava pels corredors del Seminari i deixondia els nostres ulls somnolents.

Fidel a l'esperit que impulsà la seva creació, l'Schola Cantorum de Mallorca ha volgut tancar aquest CD amb dues peces de dos músics mallorquins: el P. Antoni Martorell i D. Baltasar Bibiloni. Dues obres inèdites, que amablement ens han brindat els seus autors per què fossin interpretades i enregistrades.

“Recesit pastor noster” del P. Antoni Martorell és una obra plena de color i dramatisme. Evoca la mort del nostre Pastor, font d'aigua viva, i afirma amb tota vivesa que la seva mort ha romput les cadenes de l'infern i ha destruït per a sempre les potències del mal. Escrita quan estava a Roma, el P. Martorell es mou dins l'estil renaixentista de Tomás Luis de Victoria.

Com a punt final d'aquest CD hem escollit una peça d'un altre autor mallorquí. Amb una música melodiosa i a la vegada estrident Baltasar Bibiloni dona vida al poema de Cèlia Viñas, **“Pregària d'un dia humil”**, que ens evoca els clàssics tòpics de l'“Aurea mediocritas” i del “*beatus ille*” d'Horaci que inspiraren a Fray Luis de León, la seva coneguda oda a “la vida retirada”. Avui com ahir els homes, enlluernats, anam rera els honors, la riquesa, el poder. El poeta ens mostra un altre camí: *“A mí una pobrecilla mesa de amable paz bien abastada me basta...”*

Per captar la inspiració profunda d'aquesta composició cal llegir els versos musicats. Diuen així:

*“Feu-me, Senyor,
feu-me a la mida
del vostre pa,
pa de cada dia.*

*1. Que el meu paisatge no tengui mai
la petulància de les muntanyes
ni de les valls la humilitat,
ni terres altes ni terres planes.*

*2. Que ma volença ja mai s'enfili
per folls desitjos de vertical,
sempre camini pels camins plans,
pels camins plans.*

*3. Senyor, allunyau-me de les temptacions
de les altures, de les volades.
Dintre la pols no m'hi deixeu.
No em doneu ales ni rellescades”.*

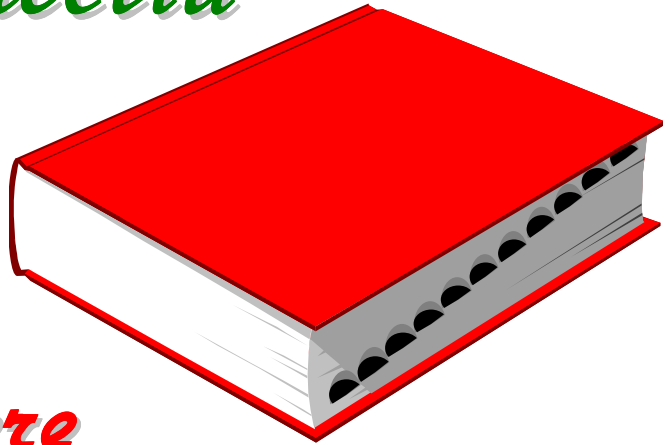
Crec sincerament que l'Schola Cantorum de Mallorca ha aconseguit un bon esplet musical, que mereix ser escoltat i fer-li un racó a les nostres llars.

Estarà a la venda a la Casa de l'Església, i, si no el trobau, a casa n'hi ha pel qui vulgui.

Gabriel Rosiñol

Àlbum col·lectiu de fotos

Girant el cap cap en'tete

per *Antoni Bennassar*

Diuen que en jubilar-se la gent s'avorreix, torna inactiva i envelleix depressa. Això no serà el que li passarà a en Jaume Sancho, perquè des que es va jubilar no ha deixat d'embolicar-se en feines.

Fa un temps va tenir l'agradable ocurrència de promoure la revista "Modèlics i modelicons" que a més de refermar els lligams que ja ens unien, ens manté informats de les circumstàncies que ens envolten i de l'evolució de les nostres idees.

Bé, doncs, ara, com que ja estava una mica desenfeinat, se n'ha inventat una altra: confeccionar un Àlbum de Fotos, que li hem enviat i que representen els anys de Seminari

Jo m'alegr que en Jaume sigui tan actiu. No crec que cap curs disposi d'aquests mitjans. Per qualque cosa som els "modèlics"... (el dia dels tords ja ho demostrarem.)

***Aquest Àlbum és una passada !** Estic segur que friureu de debò quan el tingueu a les mans, que, com vos anunciam, serà ben prest; concretament **el dia 8 de Març**.*

És una pena que no tots hagueu pogut enviar fotos d'aquella època. Jo l'estic mirant i remirant amb vertader delit.

Les fotografies solen rememorar els moments alegres de la vida, per això a mi em desperten emocions positives i una vitalitat i frescura que l'edat se n'ha cuidat de rebaiçar. Aquesta mirada enrere ens pot servir de pont entre una part de la nostra

historia personal i el nostre avui, tot recuperant un poc d'aquella energia que malauradament hem deixat pel camí. Aquest Àlbum em parla d'aquella disponibilitat, de il·lusions, de companyarisme, de pregaria ... i de tantes altres coses viscudes.

És possible que alguna foto pugui refrescar algun mal moment o que ens faci percebre una ruptura entre aquell temps i l'ara, o una ineficàcia d'aquella formació.

No obstant jo crec que, si aconseguim una mirada global, veurem que no hi ha tal ruptura i que molts d'hàbits i actituds nostres tenen les arrels en aquella fase de la nostra vida.

Precisament, l'altra dia una professora del meu Institut em deia: "Jo necessit treballar un aspecte que tu tens ben aconseguit: la responsabilitat. Perquè a vegades em qued al llit, o arrib tard a classe, o en deix alguna, o vaig al cinema en comptes de preparar les classes". La veritat és que moltes vegades són els altres qui descobreixen aspectes que nosaltres no captam. És el que a "La finestra de JOHARI" s'anomena el "jo desconegut". Jo estic convençut que aquests hàbits referents al compliment dels deures provenen de la formació del Seminari. Tampoc vull dir que tot allò fos bo.

Però tornem a l'Àlbum. M'ho estic passat molt bé ara mateix, per exemple, veient com tots nosaltres estàvem collint ametlles a la possessió de Son Gibert, amb el prefecte a darrere fent de majoral i sense collir ni una ametlla. Ai ! el poder! Que n'excusa de coses ! I que hi devia anar de content D. Toni Esteva amb l'esplet d'ametlles, sense costar-li cap duro la collita ! Nosaltres tot ho fèiem "pro Deo et Ecclesia".

També en trobareu de fotos que us recordaran festes molt simpàtiques: n'hi ha algunes de Sant Antoni, amb l'Ajuntament en ple presidint els actes de la festa; d'altres amb el batle (En Pep Putxa, al·las el campaner, per la seva mania de despertar-nos quan encara feia fosca), fent un discurs de pinyol vermell als seus súbdits de Son Gibert...

També en veureu diverses que representen una cursa de toros. N'hi ha molts que l'han enviada aquesta foto. Es veu que aquest esdeveniment va ser molt impactant, i no és gens estrany tenint en compte la qualitat dels toreros. Especialment n'hi havia un (J.S.) que feia unes "manoletinas" que et deixaven espatarrat. Vaja un estil !. I és que n'hi ha que ja hi neixen...

N'hi ha una en la qual sortim nosaltres representant una banda de música. (Com que érem el curs que sempre guanya els concursos de nadal·les...). Ah ! Que endevinaríeu qui feia de director de la banda? Idò, en Joan Parets. I en feia de planta !

Però una de les fotos més entranyables crec que és aquella on sortim en traje de bany i amb la corbata posada. No ho dic perquè fos estrambòtica, sinó pel que representava. Els que n'hem tornat dur, n'hem hagut de comprar una altra.

També veureu unes quantes fotos de la classe de D. Tomeu Quetglas. Aquestes són extraordinàries. Es veu que ens destexinàrem perquè sortís bé aquella festa: En Joan Bauzà fent un discurs amb un posat que ja feia entendre que arribaria a canonge o més amunt; jo tocant el piano i en Miquel Amengual girant-me les fulles; i en Rafel Umbert avisant que anava a començar la seva exposició sobre algun gremi de pescadors o d'altres. I don Tomeu que devia dir: "Venga al·lot ! "Dicas verbum"...

I que me'n direu de la dels "Angelets" ? Aquesta sí que és per treure en gros ! Sembla com si estassin embadalits contemplant el cel obert ! A qui no cregui en la il·luminació, pens mostrar-li aquesta foto. És irrefutable i contundent. I en Tomeu Català, que d'antres feia amb el mè ? Enteneu-me bé. Jo no he dit que fes el mè. El que dic és que a una foto tenia un mè en les mans. Tot un símbol !

Però, la que m'ha emocionat més és la foto d'en Miquel Nígorra. Com record el seu tarannà tan espontani, tan transparent. Me l'imagin cantant "Méjico lindo y querido". Gràcies, Miquel, per haver compartit amb nosaltres la teva amistat ! No vull allargar-me més.

El que importa és que vosaltres veieu les fotos i que les disfruteu com jo ho estic fent. Fins prest, a la recollida de l'Àlbum.

Toni Bennassar

Nota molt important !

Preneu nota:

Dia 8 de Març, dimarts, a les 9 del vespre

**a can J. Bauzà , Parròquia de Sant Alonso Rodríguez de Palma ,
farem sa presentació de S'Àlbum i hi podreu recollir el vostre exemplar.**

**Si algú no pot venir-hi, ha d'encarregar a un altre que li reculli el seu,
perquè, degut al seu volum i pes, no el podem enviar per correu.**

VENIU TOTS ELS QUE PUGUEU !

Recomanacions

LLIBRES

EL MÓN D'AHIR Memòries d'un europeu

ZWEIG STEFAN

Quaderns Crema. Barcelona 2003.

(correu@quadernscrema.com / www.quadernscrema.com)

És un jueu austríac, i és una obra antiga, escrita als inicis de la segona guerra mundial. Lo que més m'ha interessat és la seva visió d'Europa i de com ell va veure i viure el naixement de les dues guerres mundials.

Parla molt dels seus contactes amb els intel·lectuals de l'època i això no és que m'interessàs gaire, però, per exemple, el capítol que dedica a l'evolució europea que ell va viure sobre l'educació sexual, em semblava mentida que això ho pogués haver escrit en aquella època, perquè reflecteix una situació que nosaltres hem vist molt posteriorment.

Igualment, em va interessar molt la seva descripció de la persecució nazi dels jueus, i això que ell no va arribar a conèixer l'extermini dels camps de concentració. A més, està escrit amb un llenguatge molt atractiu i amb una traducció molt ben cuidada. Per a mi ha estat com una visió global de l'evolució política d'Europa a la primera part del segle XX, que ajuda a pensar de cara a una nova Europa que s'haurà d'anar gestant en el segle XXI.

(A. Bennassar)